בסובר הרסור כד"ד אם הה"ד לענין צרכה לבעלה אם סרהר צרכה צלבו אם עוצר על לא חשא ושם ביארנו דצרכה לצעלה נפקא לן מל"ח ובעיכן שיוליה בשפחיו יע"ש בדבריכו יועכשיו יש לדון לעכין שומע כעונה אם אחד מסופק על צרכה אחת אם כצר ילא או לא אם רשאי לשמוע מחבירו המחויב ברכה זו בשעה שמברך ולכוין להיות שומע כעוכה והכה לפי דברי ר"ת ור"י חיכו רשחי דשמח כבר יכח ועחה שהוא שומע להיות כעוכה הרי כמברך לבטלה וכאן לא שייך סברה שכתבתילעיל לענין הרהור דגם לענין שבועה אפשר דאמרינן קומע כעוכה והוה כמבעה בשפחיו ובכודע ביהודה חלק י"ד ס" ס"ים והוא בדף ע"ל ע"ג שם הוכחתי דשבועה וכדר יכול לחיות על ידי שליה והוכחתי מדחפשר להחכות תכאי בשבועה וכדר יע"ש בחיבורי סכ"ל - וחמנס אחר שכבר נדפס חיבורי פקחתי עיני שחרמב"ן בחידוסיו לב"ב דף קכ"ז מסחפק בזה ע"ש אלא שכ"ז אינו עכין לשומע כעונה שלה עשאו שליה וגם יש בו סברה למעלייתה שהרי הוא עלמו שומע ואיכו כעונה בפירוש ושם בחיבורי כתבחי שזה פלוגמה בין הרחב"ד להרווב"ן דהרחב"ד ס"ל שחיקה כסודחה והוס כעונה והרמצ"ן ס"ל שאני שבועה דבעיכן לבעא בשפחיו - ועכשיו כלע"ד דהראב"ד ס"ל כסברת ר"ת ור"י דאם אמריטן שומע כעונה או אעריכן שגם לענין הפסק בתפלה הוה כעונה וא"כ הרי הוא כמוליה בשפחיו ממש וה"כ גם לענין שבועה הוה כמוליה בשפחיו ממש והרמב"ן ס"ל כמנהג שנהגו העולם ואף דלענין ללאת י"ח הוה כעוכה מיית לעכין הפסק בתפלה אינו כעוכה אייכ גם לעכין בבועה אינו כעונה. ולכאורה יש להוכיח דלענין שבועה וכדר אינו כעונה שהרי שכיכו במס' כזיר ר"פ 1' החומר הריכי כזיר ושמע חבירו ואמר ואכי וכו׳ כלם כזירים ואי פ"ד שומע כעונה למה לי שאמר ואכי אפיי שמע ושחק ונחכוין להיות כעונה יהיה כזיר · אבל באמת שחי משובות בדבר חדא הבשלמא גבי ברכה זה שמברך אומר הברכה כתיקנה וזה ששותע הוה כעונה וכאלו בירך הוא עלמו ברכה שהרי כל יסראל מברכים להקב"ה ונוסה אחד נכלם וכוונה אחת נכלם וכן בנוסח הקדים אבל זה שאמר הריכי כזיר על עלמו כיון וזה ששמע אפי אי שומע כעוכה הוה כעוכה שפלוני יהיה כזיר ולכן לריך שיחתר ואכי סח סדח - ועוד עד כאן לא אתריכן שותע כעוכה אלא שנמכוין המשמיע להוליחו והרי שופר אין בו רק מלות השמיעה ואפ"ה בעיכן שיחכוין גם תשמיע ושם בכזיר אין המשמיע מתכוין שיהיה זה כזיר ע"ם שמיעתו - באופן שנלע"ד דלדעת ר"ת ור"י מי ם שהוא מסופק על צרכם איכו יכול לוער לחבירו סיחכוין לחוליאו לך כיוו שהתוס' עלמס הכריעו שגדול המכחג ח"ב שפיר דמי נעשות כן :

דה כ"ב ע"א נא תיעא מברך אלא מסרסר יוים לדקדק לפי תירון זה יוקשה לרביכה בדף ך׳ ע"ב דאמר הרסור כד"ד דאי ס"ד לחו כד"ד למה מהרהר א"כ גם לרי יהודה חייכו לריכין לומר דסובר הרחור כד"ד ויולא בהרחור . וסרקב"ה בחירושיו לעיל דף ע"ו כחב שחם יולה בחרחור חלב חין לריך לימוד שיולא בכל לשון דבחרחור לא שייך לשון וכבר כחבחי לעיל דממילח דגם לא דקדק באוחיוחיה יצא רבהיהור כיון דלא שייך לשון ק"ו דלא שייך דקרק חותיותי ונפי זה חיך אפשר נומר לרי יהודה ביולא בסרסור וסרי ר"י סיבר לעיל דקרא ולא דקדק באוחיותים לא ילא - ונראה דגם רבינא מודה נסברה דר"א שאף אם הרחור לאו כד"ד מפ״ה יסרסר כדי שלא יחיו כל הלצור עוסקין בו וחוא יושב ובעל אלא דסים קשם לו במשנה אי טעמים דח״ק רק משום שלא יבעל ממה שהליצור עסוקין א"כ מה בין ק"ש עלמה לברכוחיה וגם ברכוסים יהרהר כדי שלח יבעיל ממה שליבור עוסקין ואף שברכוחים לאו דאורייחה מיש יהרהר כיון דלאו כדיבור דמי לאו מידי עביד וכמים התוסי לעיל בד"ה והרי 'תפלה ע"ש א"ו שהת"ק דמשנה לא איכפת ליה צמה שהליצור עסוקין וא"כ ק"ש עלמה למה יהרהר א"ו דכדיבור דעי וכ"ז לת"ק אבל רי יחודה דעתיר באעת גם ברכיתיה איכא למיער דסבר לאו כדבור דמי רק שמקפיד שלא יבעיל ממס

: טהלצור עסיקין גו שם עשחן ר"י כחלכות דרך ארץ . כלע"ד דוה שייך רק על בחמ"ו שלפכיי שזמו מלד דרך ארן וכדמסיק בר"פ כילד מברכין שאין לכו שום לימוד על ברכות שלפניי אלא סברה הוא אקור לו לאדם שיהכה מעוה"ז בלא ברכה והייכו כיון שלהי הארץ ועלואה איב הכחכה משל חבירו לריך להחזיק לו עובה ק"ו הכחכה משלגבוה וכ"ז מלד דר"א אבל צרכוחיה של ק"ש גם למסקנא סוצר ר"י דמהרהר אצל ק"ש

עלמה ובהמים לאחריו מכר הדין מוליא בשפחיו כיון דלר"י הרהור לאו כד"ד סובר שאין כח בחקנת עורא לדחות עשה של חורה ומה שאמר בברייחא בין כך ובין כך היינו בין בחמ"ז לפניו ובין בחמ"ז לאחריו מוליא בשפחיו נפניו הוא משום דחום כחלי דרך ארץ ולאחריו מלד שהוא דחירייתא ובמשכחינו דאמר ר"י מברך לפניהם ולאחריהם ללדדין קחכי בהמ"ז בין לפכיו ובין לחחריו מברך ממש וברכוחיה של ק"ש הייכו הרחור . והכה דוחקני ולוחלני לומר כן לפרש כווכח רש"י ברש"י ינראה שכיון לברכת המזון עיין ברש"י ינראה שכיון למה שכתבתי:

שם הא איהו דאוור ב"ק אקור בר"ת. עיין לעיל שכתבתי שיש לפרש דברי ריצ"ל שב"ק חסור בד"ת היינו חורה שבכתב דומיי דחורב מ"מ הקשה כאן שפיר דעכ"ם לריך לעצול שחרית בשביל ק"ש שהיא חורה שבכחב ואף שכחבתי דאפשר שאין כה בחק"ע לבטל חיוב ק"ש דאורייתא הייכו במי שאין לו מים לטבול אבל הכי

נובלי שחרית הרי יש להם מים:

רש"ו ד"ה את האבה פנויה היתה וחכמים גזרו על היחוד וכוי כראה לרש"י דאם אשת איש היתה איך השיצה לו ריקה יש כֹך ארבעים סאס דאס אינו חושש לאיסור א״א איך יחוש לחקנת עזרא ולכן פירש רש"י שפנוים היחה. ונראה עוד מדברי רש"י הכלו דבפכוי׳ דאינה מזומנת לזכות דרך הפקר לית בה שום איסור תורה רק איסור דרבנן שכשגזרו על ייחוד של פכויה ממילא בכלל איסור סגזירה לבעול חותה דרך זכות וכ"כ הח"מ בחה"ע סיי ד"ו ס"ק חי בשם הראב"ד . ועדלה פירש רק"י שאסור׳ עשום איעור עחעת חיעוד ראתה דם שיוו דכיון שתבעה לבעול אותה חיכף ליכא חששא בזה ומוה רחיה לדברי המ"ז בי"ד סיי קל"ב סוף ס"ק חי - ורחיתי בירושלמי כאן שמביא מעשה בשומר כרמים שבא ליוקק עם אשת איש עד שהם מחקיכן להם מקום לעצול עצרו עוברים ושצים וביעלו את העצירה . כראה לאו משום דחמיר להו עצילת קרי יותר מא"ח אלא שהיו סבורים שיכלו לעבול ולמה יעברו בחנם על תק"ע ולכך . המקיכו להם מקום כי לא ידעו שבין כך יבואו עוברים ושבים ומה שהציא עוד בירושלמי באי שתבע שפחה וכמכעה בשביל הטבילה כנע"ד לא מצעיא לדעת הרמד"ם שאין בביאת שפחה איסור תורה כנל כמבואר בפי"ב מהל א"ב הלו י"א א"כ ניחא שהים חמור להם בזירת עזרא יותר שתי יודע כמה ימים לא יזדען להם מקום ויעברו חמיד על חק"ע או יבעלו בכל פעם מחפלה וברכת המזוו - אלא אפי׳ לדעת אונקלום שיש בה איסור לאו לא יהיה קדש והוא דעת •רט"י בקידוטין דף ס"ע ע"ל . כלע"ד דבר חדש דדוקל סול מוזסר על השפחה אבל השפחה אינה מוזהרת עליו - ואף שמבוחד ביבמות דף פ"ד ע"ב דכל היכי דהוא מוזהר עליה הוא מוזהרת עליו - כלע"ד דהיינו בצכות ישראל דילפינן מאים או אשה השוה הכחוב אשה נאים ככל עונשין אבל שפחה אינה בכלל ישראלית אלא דילפינן ג״ש לה לה והיא הספחה מוזהרת בכל מלות סנסים עוזהרות מ"ע בדבר זה לח שייך ג"ש זו דאשה לא שייך שמוזהרות על השפחה אלא שמוזהרות על העבד והרי שפחה ודאי אינה מוזהרת על העבד - וילא לכו מזה דאף לרשת אונקלם אין השפחה מוזהרת על בן ישראל . ומה של ער להו רב ששת אזרהרו מישראל בעם׳ כדה דף מ"ז ע"א הוח

כדי שלא יכשל הישראל באיסור שפחה : דליכה עלוחי לה החי ולה החי . אין לריך נומר ררב הוכה עדיין פנוי היה ולא שימש מעתו לעולה אצל הכווכה דאותו יום כא הוה וכו' ואינכו אפי עצול יום ואף דאפי התורה היתה ראוי ליתן לעצולי יום כדאמרי צמקי שבת דף פייו ע"ב וחרי כל עקר טצילת בעלי קריין אסתכוה על חורב תיית היכי דאיכא תי

בסערב שמשו הוא עדיף מעבול יום: שם רב המל טביל וכו׳ פירש"י ובירד י כווכת רש"י דחיך שייך

לנויער ולית הלכתא כוותיה דאטו אין אדם רשאי להחמיר על עלמו . ולכן פירק"י שבירך על הטבילה ובזה לית הלכתא כוותיי

וכוו"ש התוסי לענין עבילה בערב יוה"כ: שם אלא יקלר . פירש"י כל ברכה וברכה . וכראה דהייכו לרב לקמן דף ד"כ ע"א דאלו לשמואל חייכו חביכיכו ומשום דרב ושמואל הלכה כרב . ועוד דהא אמר" שם דאביי לייט אמאן דמללי הביכינו ולפי הכראה לא גרים רש"י שם גירסת החוס' בד"ה לייע וכו' דברסי וה"מ במחת וכוי דתי הוה שרי בדרך היה רחוי להחיר גם לב"ק . ועוד כלע"ד דגס רש"י סובר בב"ק שנובר בחפנתו חם מכר קורם שסייים חוכן הדעת מללי הציכינו אצל אם כוכר אחר שפיים